

ud fra Havnen under kraftfulde Stempelslag. Og pludselig skød der op i ham en heftig Længsel efter at rejse, efter at komme bort og begynde sit Liv fra nyt i en anden Jordbund, mellem andre Mennesker, . . . at søge over til Amerika, til Australien eller endnu længere bort, til et eller andet fjernt og ukendt Land uden Kontorsjæle og uden Kirkeklokker.

Tanken var ham ikke helt fremmed, . . . og hvad hindrede ham vel egentlig? Han kendte intet til den Hjemstavnens Trolddomsmagt, som Neergaard hin Nat havde talt til ham om og selv var bukket under for. Med det gamle Nybodershjems forestaaende Opløsning vilde han tilmed miste sin allersidste Tilflugt herhjemme. Og var det ikke haabløst at vente sig nogen Fremtid i dette lille vanrøgtede Land, der af Skæbnen syntes bestemt til en snarlig Undergang? Han havde netop i disse Dage ofte haft i Tankerne, hvad Højbaadsmanden i Ny og Næ havde fortalt ham om sit lange Livs Oplevelser, lige fra Skærtorsdagsslaget paa Reden, som han havde været Vidne til fra sin Moders Arm, og ned gennem den lange Række af Ydmygelser, den enestaaende Sønderlemmelse, hvortil denne Paasketorden havde været Indledningen. Og idet han nu stirrede ud over dette blaa Vand, hvor nordisk Vikingekraft sidste Gang havde samlet sig til en Stordaad, stod med ét alle hans gamle, bøjede Nyboderskæmper